

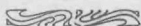
Biseri.

Žalostna Marija stala
zraven križa težkega,
grenke solze je točila
za Sinu nebeškega.

Tiho pripihljaj je veter,
solze Materi sušil,
nesel jih črez hribe strme,
v morje daljno jih je zlil.

V morje padle so solzice —
vsaka izmed njih takrat
v biser se je spremenila,
v biser srebrn ali zlat.

Lipe Šentroški.

Čujte glas Marijinega zvončka!

4. Pridnost.

Pobožen otrok — pa len; dober član Marijinega vrtca — pa lenuh! Ne, ne, to se pa ne ujema! Pobožen otrok mora biti tudi priden; člana Marijinega vrtca moramo že po pridnosti spoznati.

Saj bi hišico svete družine v Nazaretu tudi smeli imenovati Marijin vrtec. Vse čednosti so v njem cvele čudovito lepo. Izmed drugih se je pa še posebno odlikovala delavnost — pridnost. Sv. Jožef je bil že po svojem poklicu delavec — tesar. Vsa domača opravila je Marija opravljala sama. Nikjer se ne bere v sv. pismu, da bi bila imela kako pomočnico ali postrežnico. Posebno pa se moramo čuditi, ko vidimo, kako je tudi Jezus opravljal

preprosta dela do tridesetega leta. Njegove božje roke so posvetile rokodelski posel ali delo splah. Pa tudi njegova zadnja tri leta so bila polna dela in truda. Vse to nam dovolj dokazuje, kako zelo morajo biti Mariji všeč pridni ljudje.

Dragi moj! Če hočeš biti dober otrok Marijin, se moraš potruditi za vedno večjo pridnost. Danes te bo poučil budni Marijin zvonček, kako bodi priden doma, in kako bodi priden v šoli.

Glej, dragi moj, tvoj oče in tvoja mati se trudita od zore do mraka, da preskrbita celi družini vsega potrebnega. Z znojem namaka tvoj oče njivico, ki ti rodi žito za kruh; s težavo in trdom, z žulji opravlja dela, da imaš ti vsega potrebnega. Ali se ne spodobi zato, da se tudi ti potruдиš, da tudi ti pomagaš pri delu doma in na ta način izkazuješ staršem svojo hvaležnost?

Morda je tvoj oče odšel v vojsko, morda tvoj brat, morda hlapec, in se je zato pomnožilo delo tvoje mamice, tvojega očeta. Naj se pomnoži zato tudi tvoja pridnost; zdaj imaš posebno priliko, da se izkažeš hvaležnega staršem.

Nekje na Gorenjskem je odšel oče v vojsko in je bil ujet od Rusov. Medtem je moral pa tudi starejši sin pod orožje, in doma je ostala le mati z desetletno Miciko in osemletnim Janezkom. Mati je delala vse noči, pridno sta ji pomagala pa tudi mala otroka. Micika je bila pridna in je delala, kakor bi bila stara vsaj šestnajst let. Celo skuhala je sama. Mali Janezek je sekal vsa drva in nosil mali kuharici vodo v kuhinjo. Oba mala sta skrbela tudi za kokoši in za velikega Čuvaja. Mati je še danes vsa vesela svojih pridnih otrok — no, kdo bi pa ne bil vesel take dece? — Da bi le dobila mnogo zvestih posnemalcev!

Tupatam vsakdo lahko pomaga pri delu; pri vsaki hiši je kako delo, ki ga otroci lahko opravijo.

Večje pridnosti zahteva naš težki čas od tebe, dragi otrok, tudi v šoli. V tej vojski se vidi, kolikega pomena je izobrazba. Zato se potruди, da si nabereš lep zaklad znanosti, ki ga pozneje porabiš sebi v korist in drugim. — Naši in našega zaveznika vojaki povsod zmagujejo in z njimi zmaguje razum in iznajdbe naših učenjakov.

Morda je tebi usoda tako mila, da imaš bogatega očeta, da ti ni treba delati z rokami? V tem slučaju imaš pa še večjo dolžnost, da se vestno učiš in ne zamudiš v lenobi nobene urice. O, kako se človeku, ko odraste, zdi škoda uric, ki jih je brez dela zapravil v mladosti, o kako jih želi nazaj! Toda

minuta zamujena
ne vrne se nobena,
kar časa zamudiš,
na veke ga zgubiš!

Da ne boš kot starec tožil po izgubljenem času svoje mile mladosti, poprimi se sedaj dela! Sedaj je čas!

Pred par meseci je umrl v Ljubljani mož, ki je pokazal, kaj stori pridnost. Bil je to ameriški škof Janez Stariha. Njegovi starši so bili ubožni in so ga le pičlo mogli podpirati v šolah. Iz sedmega gimnazijskega razreda je moral k vojakom. Tudi tu je pokazal svojo pridnost. V bitki pri Kustoci so ga odlikovali s svetinjo za hrabrost. Po vojaški službi bi se bil rad posvetil duhovskemu stanu, pa ni imel potrebnega denarja, da bi dokončal šole. Kaj je naredil pridni mladenič? Za hlapca je šel služiti, opravljat marljivo vsa hlapčevska dela, da si je zaslužil potrebni denar. Vstopil je potem v Ameriki v duhovsko semenišče. Tam si je z marljivostjo pridobil mnogo znanja. Postal je kaplan, postal župnik, postal kanonik. Kamor je prišel, je zidal cerkve in šole. Vsled svoje pridnosti in vnetega delovanja je bil imenovan za škofa. Tudi kot škof je pridno delal. Zadnja svoja leta je preživel v pokoju v Ljubljani. — To je pridnost!

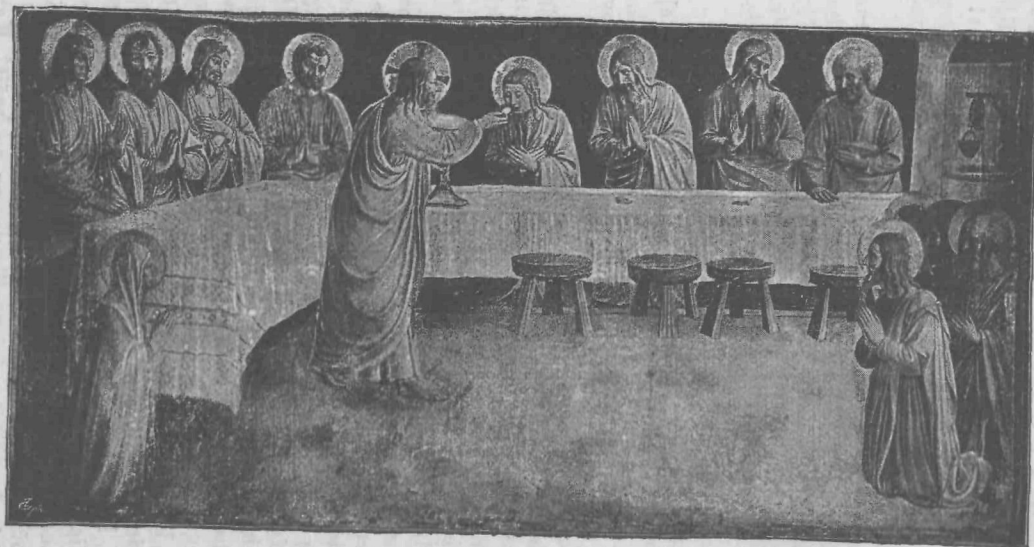
Pridnosti morilka je lenoba. Pridnost vsi cenijo in spoštujejo, o lenobi pa pravi pregovor:

»Lenoba je vseh grdob grdoba.«

To se pravi: Iz lenobe izvirajo vse pregrehe. Leni človek ima čas za izkušnjave, za greh; pridni človek pa nima časa za to in z delom odžene izkušnjave.

Vzor pridnosti vam bodita, dragi Marijini varovančki, vaša patrona sv. Alojzij in sv. Stanislav. Oba se slikata s knjigo v roki, znamenje, da sta se vedno bavila z učenjem in zvesto izpolnjevala dolžnosti svojega stanu.

Včasih je res delo težko in pusto, včasih se pač naveličaš sedeti ob knjigi. Obrni v takem trenutku, dragi

Veliki četrtek.

„Danes, mati, prvič Jezus
je apostole obhajal —
mamica, jaz tudi danes
rad bi k mizi angelski!“

„Oj le pojdi, sinko. pojdi,
v srce sprejmi ga skrbno,
in poprosi ga, da vedno
bi učenec bil njegov!“

Bogumil Gorenjko.

otrok, obrni svoje oko kvišku — k svojemu patronu, k svojemu vzoru. Ko boš videl zgled mladih svetnikov, boš tudi ti začutil novo moč in vse težave boš lahko premagal. V pridnem delu boš čutil neko sladko zadovoljnost — na tem svetu. Na drugem svetu pa prejme pridnost večno plačilo.

J a k. S - li č.

Naša Minka.

2. Pri fotografu.

»Jaz pa nekam grem; pa ti ne veš, kam.«

»Kam pa?«

»Z mamó greva, da bo Rebrov Lojze, čakaj no, kaj bo že...«

»Aha, fotografirat se greš, naslikal te bo Rebrov Lojze, kajne.«

»Da, da. O to bo lepo!«

S temi besedami je oznanila Minka domačemu hlapcu veselo novico, da se gre slikat. Njena botra namreč, ki živi doli pri Ljubljani nekje, želi imeti njeno sliko.

»No, Minka, sedaj pa le z mano!«

Pa primejo mama Minko za roko in obe gresta na Višavo, kjer ima Rebrov Lojze svoj dom. Lojze je imel namreč tisto »mašino«, ki ž njo ljudi slika. Ko se mama z Lojzetom vse potrebno dogovore, ide Lojze na delo. Minki ukaže, da mora čisto mirno stati ob steni. Oh, to je bilo težko za tako živahno Minko! Lojze pa zagrne samega sebe s črnim prtom, stopi za neko čudno reč, ki je stala na treh nogah, in gleda nekaj časa vanjo. Potem gre zopet k Minki, pa jo postavi malo drugače kakor preje, glavico ji malo privzdigne, da bi ne gledala preveč izpod čela, kakor takrat, ko jo mama kregajo. Nato stopi zopet za tisto čudno reč in zopet gleda v temo.

»No, sedaj je pa že dobro,« reče čez čas Lojze, Minka pa kar skoči k mami. Kdo bo pa stal toliko časa pri miru?

»Vidiš jo no, saj še nisi naslikana, pa že bežiš! Kam se ti pa tako mudi? No, le stopi še enkrat nazaj.«

»Le ubogaj, Minka, pa pojdi.«